



## BĂRAN, CORIOLAN

n. 06 octombrie 1896, Nerău, jud. Timiș

d. 02 iunie 1979, Timișoara, jud. Timiș

Provine dintr-o familie de intelectuali români, ambii părinți, Pavel Băran și mama sa Sofia (născută Miescu), au fost învățători. Urmează cursurile școlii primare în localitatea natală, după care va fi înscris la școala maghiară din Dumbrăvița. Ca licean, urmează cursurile Liceului din Makó, dar finalizează studiile liceale la gimnaziul greco-ortodox din Brașov, unde va lega o strânsă prietenie cu poetul Lucian Blaga și cu alți bănățeni aflați la studii. La insistențele părinților, se înscrie la Institutul Teologic din Arad, deoarece conform legii, tinerii care urmau studii teologice erau scutiți de stagiul militar. Va fi admis, dar renunță, nefiind atras de cariera preotească spre supărarea părinților.

Se înscrie la Facultatea de Drept din Budapesta, continuă studiile în cadrul Facultății de Drept din Cluj unde a obținut și doctoratul în anul 1923. Este înscris stagiar în Baroul Timiș în anul 1920, va efectua practica în biroul avocaților dr. Aurel Cosma și dr. Vasile Chiroiu. Examenul de avocat îl va susține la Oradea. În timpul Primului Război Mondial este concentrat la Szeged. Este trimis pe frontul italian (1916), dar în bătălia de la Doberdo este rănit. Este trimis în concediu la Budapesta unde a funcționat ca secretar pe lângă Ioan Erdelyi. La începutul anului 1918 este declarat „apt pentru serviciul militar ușor” și este trimis pe frontul italian unde îl cunoaște pe generalul Domășneanu cu care va colabora și după încetarea războiului. Împreună cu un grup de studenți a asigurat ieșirea din Parlamentul din Budapesta a lui Alexandru Vaida-Voevod după discursul care a anunțat aderarea națiunii române la principiile declarației Wilsoniene.

În toamna anului 1918 se implică în organizarea Gărzii Naționale din Sânnicolau Mare, după ce în prealabil se consultă cu avocatul Nestor Oprean, Băran fiind delegatul titular la Marea Adunare de la Alba Iulia.

Pe plan politic a fost membru al Partidului Național Român, iar din 1921 se înscrie în P.N.Ț, în județul Timiș-Torontal, unde a deținut funcții de conducere, ocupând mai multe demnități. Tot în această perioadă redactează ziarul *Voința Banatului*.

După Unire va ocupa mai multe demnități locale: a fost primar al Timișoarei de două ori, în 1929 și în 1938, între anii 1932-1933 prefect al județului Timiș, postură din care a susținut mai multe proiecte de dezvoltare a zonei.

Pe plan național a funcționat ca subsecretar de stat sub guvernele Miron Cristea și Armand Călinescu. În această perioadă înființează Societatea „Corală Banatului” și ajunge în conducerea Astei bănățene, dar și a Institutului Social Banat-Crișana. A deținut funcția de director general al Băncii Comerciale din Timișoara și președinte al Clubului de fotbal „Ripensia” (1938-1942).

În anul 1940 s-a retras definitiv din politică și s-a dedicat carierei. După instaurarea regimului comunist în România, la fel ca mulți alți demnitari și oameni politici care au contribuit la realizarea Marii Uniri, a fost arestat în anul 1950, după care petrece cinci ani și șase luni în detenție la București, Gherla și Aiud. La procesul care a avut loc la Timișoara după acești ani de închisoare, mai mulți muncitori din fabricile timișorene au depus mărturie în favoarea lui. A fost achitat, repus în drepturi, iar casa i-a fost restituită. A decedat la vârsta de 83 de ani.

În anul 1994 a fost promovat un recurs în anularea Sentinței penale nr. 45/5 martie 1956 și a Deciziei penale nr.294/28 aprilie 1956. Curtea de Casație a constatat că nu se face vinovat de abuz de funcții publice, nu a desășuratur activități antimuncitorești fiind reabilitat.